

*Neînvinu
cărare spre
succes*

Neîncrederea cărare spre succes

*Cum folosește Dumnezeu
oameni imperfecti*

TONY EVANS

life
PUBLISHERS

Originally published in English under the title: *God's Unlikely Path to Success*
Copyright © 2012 by Tony Evans
Published by Harvest House Publishers
Eugene, Oregon 97402
www.harvesthousepublishers.com

Drepturile de autor pentru ediția în limba română:
© 2015 Life Publishers International
Springfield, Missouri, USA
și Life Publishers România
Str. Ioan Corneli nr. 4, Oradea, România
Tel. 0359.177.636; 0744.624.236
E-mail: edituralife@gmail.com
Website: www.liferomania.ro

Toate drepturile rezervate.

Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, copiată sau transmisă prin orice fel de mijloace – electronice, mecanice, fotocopiere, înregistrare, sau oricare altul – cu excepția unor citate scurte incluse în articole de critică sau recenzii tipărite, fără permisiunea prealabilă a editurii.

Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu.

Traducerea: *Anca Curpaș*
Editarea: *Luca Crețan*
Tehnoredactarea: *Daniel Ardelean*
Coperta: *Georgian Rădulescu*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

EVANS, TONY

Nebănuita cărare spre succes : cum folosește Dumnezeu oameni

imperfecti / Tony Evans. - Oradea : Life, 2015

ISBN 978-973-7908-83-4

248.151

Romanian Edition.

Printed in Romania

*Această carte este dedicată,
cu recunoștință, tuturor credincioșilor descurajați,
care așteaptă a doua șansă.*

Mulțumiri

Doresc să le mulțumesc tuturor prietenilor mei de la Harvest House Publishers – lui Bob Hawkins Jr., lui LaRae Weikert și lui Nick Harrison – pentru că au crezut în viziunea mea, precum și pentru munca lor asiduă la finalizarea acestei cărți.

Cuprins

Introducere

1. Moise a fost un criminal	17
2. Rahav a fost o prostituată	37
3. Iacov a fost un înșelător	59
4. Iona a fost un rebel	79
5. Estera a fost o stea	101
6. Petru a fost un apostat	127
7. Samson a fost un cuceritor	145
8. Sara a fost o prințesă	165
Epilog: Avântă-te în viață	189
Întrebări pentru discuții sau reflecție personală	195
Index biblic	203

Introducere

Una dintre cele mai prețioase bucurii ale vieții este privilegiul de a păstori o biserică. Este o responsabilitate pe care nu o iau ca pe un lucru de apucat. Pastor fiind, pășesc adesea alături de oameni în rănile lor, prin suferințele sau dezamăgirile pe care le traversează.

Uneori, în mijlocul durerii, oamenii îmi pun întrebări de felul: „Este prea târziu pentru mine? E prea târziu pentru ca Dumnezeu să mă mai poată folosi la ceva?” Întrebări ca acestea se ridică dintr-un hău prăpăstios, un loc în care oamenii cred că au ajuns datorită eșecurilor ce au pervertit destinul pe care Dumnezeu l-ar fi avut pentru ei. Când mi se pune o asemenea întrebare, am doar un singur răspuns de oferit: „Nu, nu e prea târziu. Pentru Dumnezeu nu este *niciodată* prea târziu.”

Dumnezeu îi folosește adesea pe cei zdrobiți pentru a-Și împlini scopurile pe pământ. Citim în nenumărate rânduri pe paginile Scripturii despre oameni zdrobiți pe care Dumnezeu i-a reabilitat în modalități neînchipuite. El l-a folosit pe Moise, un criminal fugar, pentru a-i elibera pe sclavii evrei. S-a folosit de Iacov, un mincinos și un înșelător, pentru a-Și împlini promisiunile pe care i le făcuse lui Avraam. El a inclus-o până și pe Rahav, o prostituată, în arborele genealogic mesianic. Dacă Dumnezeu a răscumpărat viețile lor, poate să răscumpere și viața ta.

Frângerea nu ar trebui *niciodată* să te țină legat. Ci mai degrabă să te lanseze în îmbrățișarea unei vieți trăite în libertate. O persoană cu o inimă cu adevărat zdrobită înțelege realitatea

cuvintelor din Ioan 15:5, și anume: „Despărțiți de Mine nu puteți face nimic.” O persoană frântă în duhul ei, care a învățat să depindă de Dumnezeu este o forță imposibil de neglijat.

Cu toate acestea, când rămâi cu ochii pironiți asupra trecutului tău, strâns îngemănat cu eșecul tău, devine dificil să întrezărești un viitor fericit pentru tine, la fel de anevoios ca și atunci când încerci să conduci, dar privești în permanență în oglinda retrovizoare. Când ești la volan și șofezi, e nevoie să-ți arunci din când în când privirea și la oglinda retrovizoare, dar dacă perseverezi în a te uita doar acolo, vei sfârși prin a-ți vătăma propria persoană și pe cei de lângă tine. Iată de ce parbrizul e mult mai larg decât oglinda retrovizoare – acesta îți arată încotro te îndrepti, nu de unde vii.

La jumătatea drumului și așteptările ce-o însotesc

Dacă ai urmărit vreodată un joc de fotbal, știi probabil că, la jumătatea jocului, în intervalul de pauză, echipele se duc în vestiare. Acea pauză este momentul pentru un respiro și o evaluare a evoluției în joc. E timpul pentru o regrupare – o apreciere a muncii de pe teren până în acel moment și pentru decizii în ce privește posibilele ajustări ce trebuie implementate pentru tot restul jocului.

Prima jumătate a jocului este importantă, dar nu e decisivă. Numeroase au fost echipele care de-a lungul anilor conduceau în prima repriză, pentru ca în cele din urmă să piardă jocul până la final. Și numeroase au fost echipele care la pauză păreau că sunt învinse, dar care până la sfârșitul jocului izbuteau să răstoarne situația în favoarea lor. Până la ultimul fluier al arbitrului, jucătorii încă pot lupta pentru victorie.

Același adevăr este valabil și în viață. S-ar putea că ești în rândul doi sau trei, sau poate ești fruntaș de linia întâi în prima jumătate a traseului, iar dacă încă te numeri printre aceștia, trebuie să știi că jocul vieții nu s-a încheiat. Ceasul încă ticăie. Ți-a mai rămas viață de trăit. Și mai mult de-atât, prima jumătate nu trebuie întotdeauna să dicteze finalul jocului. Se poate că ai comis greșeli și ai luat decizii inoportune; probabil că ai experimentat

multe dezamăgiri și eșecuri. Poate că viața a fost dură cu tine, pe alocuri. *Dar ești încă pe traseu.* Și câtă vreme te ții tare și fluierul nu a anunțat încheierea meciului, încă nu e prea târziu pentru Dumnezeu să te aducă în dreptul planurilor pe care le-a proiectat pentru tine. Nu e prea târziu pentru Dumnezeu să te conducă spre un mâine glorios!

Vezi tu, Dumnezeu privește cu așteptări la viitorul tău, în timp ce vrăjmașul se luptă să te țină captiv în capcana trecutului tău. Dumnezeu spune: „Tu *poți*, indiferent care au fost faptele tale!” Dar vrăjmașul spune: „Tu *nu poți*, tocmai din cauza faptelor tale!” Dumnezeu nu te va privi niciodată în lumina trecutului tău, dar vrăjmașul va căuta să te încătușeze în chingile vieții tale din trecut. Fie că binele, răul sau grotescul laolaltă îți marchează prima parte a traseului, scopul lui Satan este să te imobilizeze în lanțurile acelea. Însă apelul meu către tine, pe măsură ce înaintăm împreună în lecturarea acestei cărți, este să nu lași vreodată ca ziua de ieri să îți răpească ziua de mâine. Învață din experiența zilei de ieri – nu zăbovi acolo, pur și simplu.

Odată ce te-ai născut provincial, ești sortit pe toldeauna vieții de provincie?

Îți amintești de Jed Clampett și de *The Beverly Hillbillies*? Ceea ce îi acorda programului acelaia de televiziune un grad sporit de interes era că Jed și familia lui fuseseră eliberați de trecutul lor – o viață de sărăcie și regionalism, departe, într-o zonă rurală din Ozarks – însă chiar și după ce s-au mutat în Beverly Hills, ei și-au continuat obiceiurile de trai provincial. Reședința lor se schimbase, însă nu și mentalitatea. Trecutul familiei Clampett a golit de valoare atât bogăția prezentului, cât și frumusețea viitorului.

Aceeași stare de fapt s-a repetat și în cazul israeliților, care tocmai își căpătaseră libertatea după cei 430 de ani de stăpânire egipteană. Israeliții ieșiseră din Egipt, dar Egiptul nu ieșise din ei. Când și-au trimis spionii în Țara Făgăduinței, stăteau pe muchia promițătoare a unui mâine glorios, dar din cauză că au ales să

se concentreze asupra provocărilor ce îi vor confrunta în Țara Făgăduinței, ei au cântit și au vociferat, dorind să se întoarcă mai bine în zilele din trecut. „Ne aducem aminte de peștii pe care îi mâncam în Egipt, de praji, de ceapă și de usturoi”, se văicăreau ei, alegând să privească la viață prin oglinda retrovizoare, mai degrabă decât să se concentreze asupra promisiunilor ce mijeau în zăre.

Când Dumnezeu i-a eliberat pe israeliți din Egipt, El i-a eliberat *din* trecutul lor *în vederea* unui viitor – în Canaan. Și totuși, deoarece au ales să-și îndrepte atenția asupra zilei de ieri, au pierdut ziua de mâine. Drept urmare, au trebuit să pribegască prin pustie vreme de 40 de ani, așa încât în acel interval de timp Dumnezeu să îi poată desprinde de trecutul lor. Mulți dintre noi nu avem acces la noi orizonturi ale zilei de mâine deoarece încă purtăm balastul trecutului nostru.

Israeliiții au rămas priponiți de vremurile de odinioară pentru că au eșuat să facă ceea ce ne indică pasajul din Evrei 4:1-2 că ar fi esențial ca să intrăm în destinul pregătit de Dumnezeu pentru noi – trebuie să îngemănăm Cuvântul Lui cu credința.

Să luăm, dar, bine seama, că atâta vreme cât rămâne în picioare făgăduința intrării în odihna Lui, niciunul din voi să nu se pomenească venit prea târziu. Căci și nouă ni s-a adus o veste bună ca și lor; dar lor Cuvântul care le-a fost propovăduit, nu le-a ajutat la nimic, pentru că n-a găsit credință la cei ce l-au auzit.

Credința presupune să acționăm pe baza Cuvântului lui Dumnezeu. Credința înseamnă să acționezi ca și cum ceva anume *este deja* întocmai, atunci când *nu este* așa, pentru ca în felul acesta *să fie* astfel deoarece Dumnezeu *a spus* așa. Credința este întotdeauna o acțiune. Iată de ce ni se spune să umblăm prin credință, nu să vorbim prin credință. Până când un adevăr din Cuvântul lui Dumnezeu nu a fost activat în viața ta, va rămâne o simplă teorie spirituală. Nu va fi o experiență palpabilă. Fără

acțiune, va pieri în pustie. Dumnezeu nu este atât de interesat în „amin”-ul tău precum este de interesat în a te vedea trecând la acțiune.

Dacă dorești ca o pungă de ciment să devină beton, va trebui să îl amesteci cu apă. Tot astfel, va trebui să amalgamezi Cuvântul lui Dumnezeu cu credința, pentru ca acesta să devină o experiență concretă a vieții tale. Cuvântul lui Dumnezeu îți poate da o stare sufletească bună, poate să îți înalțe trăirile, însă acele sentimente sunt de scurtă durată dacă Cuvântul nu este împreună cu credința. Credința presupune o acțiune, nu doar o emoție.

Poporul Israel ar fi putut să pășească în Canaan în mai puțin de 35 de zile. Dar ceea ce putea fi o chestiune de 35 de zile, a sfârșit prin a necesita 40 de ani deoarece ei continuau să privească înapoi. Poate că aceasta îți sună familiar. Poate că te așteptai să te afli acum într-o fază mai emancipată a vieții – mai avansat în cariera ta, în relații, în familia ta, în finanțele tale, și chiar în ce privește bunăstarea ta emoțională și spirituală – în schimb, te încăpățânezi să privești înapoi. Lansezi scuze de felul: „Dar dacă... de ce... dar...”, sau orice altceva ar putea fi invocat în privința zilei de ieri.

Teama ta că ai ratat. Că ai pierdut oportunitatea. Că ai eșuat. Sau teama că cineva te-a bulversat într-atât încât ți-a furat viitorul sau speranța. Ziua de ieri este reală pentru tine. Și cu siguranță *este* reală. Nu doresc să sugerez că trecutul tău nu are o substanță reală. Însă trebuie să te oprești din a mai privi cu jind la prajii sau peștii din ziua ce-a trecut, în loc să privești înainte la laptele și mierea destinului tău. Dumnezeu le-a oferit spionilor o frântură din ceea ce era pregătit pentru zorii zilei care-i aștepta, și tot El ți-a permis să întrezărești ce are în stoc pentru tine. Este o frântură a unui viitor bun, însoțit de o speranță.

Spre deosebire de israeliții din pustie, persoanele pe care urmează să le studiem în paginile acestei cărți au acționat prin credință, ca răspuns la Cuvântul lui Dumnezeu. Drept urmare, mulți dintre ei au fost immortalizați în capitoul 11 al Epistolei către Evrei, în Galeria Eroilor Credinței, și sunt cu toții amintiți